

ger) satte Fingeren paa det rette Sted, da han talte om Pressens Ansvar. Lad Pressen skrive, hvad den har Lyst til, blot den kan tage det effektive Ansvar for, hvad den skriver, og at tage det effektive Ansvar bort ved at give Pressen Lov til at fremkomme ogsaa med urigtige Meddelelser om en Sag, naar den blot kan undskylde sig med, at det ikke var den bevidst, at Meddelelserne var urigtige, synes jeg er fuldstændig forkert, ogsaa af Hensyn til Pressen selv. Hvor fører det hen, naar en Presse ikke føler sit Ansvar og ikke er stillet under et effektivt Ansvar? Det fører vel først derhen, at der gøres en hel Del Uret af denne Presse, og lidt efter lidt fører det derhen, at Pressen ingen Betydning faar, at man ikke bryder sig om, hvad den skriver, og det er Pressen ikke selv tjent med. (*Alfred Christensen*: Højre sætter en hel Del Penge til paa sin Presse hver Dag!). Ja, hvad Højre sætter til i den og den Retning, drejer Spørgsmaalet sig ikke om her, men siden det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds anlægger et partipolitisk Synspunkt, vil jeg sige, at netop for det radikale Partis egen Skyld skulde det sørge for at faa dette Forbehold slettet, fordi det radikale Parti har en mere hensynsløs og mere sensationssøgende Presse end f. Eks. Højrepartiet. (*Alfred Christensen*: Og mere begravet!). Det radikale Partis Presse kaster sig ogsaa i langt højere Grad over Privatpersoner end vor Presse, naar vi nu endelig skal diskutere dette . . . (*Alfred Christensen*: Aa, vær saa venlig at hilse „Kristeligt Dagblad“ fra mig!). Ja, jeg læser ikke „Kristeligt Dagblad“, men jeg synes, at det radikale Parti skulde undgaa Skindet af at værges sin egen Presse ved et Forbehold som det, der er taget her i Lovforslaget.

Med Hensyn til Anklageprincippet staar jeg helt paa Lovforslagets Grund. Jeg synes, der her er et stort Fremskridt fra Loven af 1909, men jeg har her et Spørgsmaal, jeg vil rette til den højtærede Justitsminister eller til andre Jurister, som maaske vil paatage sig at besvare det. Det er det: Er Mundtlighed uadskillelig knyttet til Anklageprocessen og til Offentlighed i Retsplejen? Jeg lægger ikke i saa Henseende Vægt paa Grundlovens § 74, for en saadan gammel Løfteparagraf kan man naturligvis komme bort fra, hvis den ikke mere er tidssvarende. Det er ikke den, mit Spørgsmaal gælder, det gælder dette: Er Mundtlighed i Retsplejen uadskillelig knyttet til Anklageprincippet og

til Offentligheden, og er det umuligt at give frit Valg mellem mundtlig Procedure og skriftlig Procedure for den sigtede? Jeg skal begrunde mit Spørgsmaal med at henvise til, at Menneskene er højst forskellige i Henseende til Evnen til at plædere en Sag mundtligt eller skriftligt. Naar jeg har spurgt Jurister herom, har de altid sagt til mig, at Dommeren faar et meget friskere Indtryk af sigtedes Forklaring, naar han afgiver den mundtligt, end naar den præsenteres Dommeren skriftligt. Men det kommer virkelig an paa, om den Friskhed bliver oplysende for Dommeren. Jeg er overbevist om, at der er en Mængde Mennesker, som er saaledes indrettede, at just naar de uretfærdigt beskyldes for en Ting, for noget, som aldrig har været i deres Tanker end sige, at de skulde have haft noget at gøre med det, gør de Indtryk af at være skyldige. Den gamle Historie om, at naar man bliver rød i Hovedet, viser man, at man har haft noget med den Sag at gøre, for hvilken man anklages, gælder ikke. Det er tværtimod vel kendt for Pædagoger — og i mange Henseender maa man regne de uudviklede Mennesker, der jævnlig bliver Tale om her, for at staa paa Barnets Standpunkt —, at i mangfoldige Tilfælde vil netop den, der føler sig fuldstændig uskyldig, blive forlegen og gøre Indtryk af, at der alligevel er noget i Vejen med ham, og det lader sig ogsaa godt psykologisk forklare. Et Menneskes Retsfølelse kan blive i høj Grad oprørt over, at han overhovedet sigtes for noget, som aldrig har været i hans Tanker. Han kan blive mistænksom overfor dem, der rejser denne Anklage. Han kan spørge sig selv: Hvad vil det næste blive? Jeg maa tage mig i Agt med, hvad jeg siger, jeg maa være forbeholden. Og i alle saadanne Tilfælde vil han komme til at gøre det Indtryk paa Dommeren, at han ikke har rigtig rent Mel i Posen. Og vender vi os til Dommerens Stilling overfor Forsvaret, er det ogsaa en bekendt Sag, at nogle Mennesker opfatter lettest igennem Øret og andre igennem Øjet, der er endog Sprog, i hvilke man har bestemte Betegnelser for Evnen i den ene eller i den anden Retning, hvilket viser, at det er en højst almindelig Forskel. Hvis nu en Dommer er særlig anlagt paa at opfatte gennem Øret, vil alt det, der siges ham under Forhøret, fæste sig mindre godt i hans Bevidsthed, det vil ikke komme frem, naar han senere har Brug for det. Jeg er overbevist om, at i mangfoldige